

Martin in Minka.

Gorska idila. — Spisal Ivo Česnik.

Daleč nad Vipavsko dolino strmé proti nebu griči in gore, porasli z bukovino in smrečjem. Tuintam se širijo travnate jase in po njih so posejane redke kočé, v katerih živi zadovoljno ljudstvo. Take tri hiše stojé tudi na Bukovem vrhu. Za streljaj so oddaljene druga od druge. Največja in najlepša se dviga med hruškami in orehi. To je dom kmeta Jerina. Druga stoji niže na rebri. Manjša je, a vendar čedna in krita z opeko. Tukaj prebivajo Zarnikovi. Tretja je majhna, krita s slamo in zakažena. V njej gospodari godec Ravbar s svojim sinom Mihcem in ženo Maro, ki jo je pripeljal iz Čičarije. Prijetno je na Bukovem vrhu. Tiho, mirno življenje vlada gori. Gorski mir moti skromnim ljudem le harmonika, ki jo nateguje ob zimskih večerih godec Ravbar. V tem zatišju, polnem poezije in neizkaljene sreče, sta vzrastla in se vzljubila Martin in Minka. Idilo njune ljubezni vam hočem opisati. Čisto navadna in preprosta je ta idila, a vendar zanimiva, morda zanimivejša kot vsakdanje ljubezenske zgodbe iz mestnega življenja.

I.

Zaveli so topli južni vetrovi. Na lahnih perotih je priveslala od morja zelena pomlad. Vsa brda, gorice, griče in hribe je okrasila s cvetjem. Le v gorah je še ležal nerodni starec, sneg. Vroči solnčni žarki so pripekali, zasolzile so se mu svetle oči, iz močnega trupla so tekli potoki kapljic; krčil se je in zvijsal, pod njim je pa polzela bela, umazana voda, čez kamenje je drvila in mimo grmovja ter naraščala v hudournike. Tuintam se je posul rahel apnenec in

zdržal po strmini. Šumelo je in se sipalo v gorah, v dolini je pa priklilo čez noč cvetje in zelenje, in gozdovi so začutili prijetne dihe gorskih sap. Oglašila se je sekira, žaga in tesača, klici gozdarjev so odmevali v prerojeni naravi. Božje solnce je povsod lilo svoje žarke na pomlajeno življenje.

Bilo je v nedeljo popoldne. Jerin je sedel na klopi pred hišo. Kadil je iz dolge, stare pipe in se oziral po lepi naravi, ki je ležala pred njim kot pisan prt. Zadaj in na levi ponosne gore in gozdovi, tam doli pa dolinice in hribčki in globoko za Grebenom blažena Vipavska dolina, odeta v zeleni pajčolan, vsa deviška, prepasana s srebrnim pasom. Z zadovoljnostjo je gledal na njive in travnike. Nanos je štrlel navpik s svojimi mnogoterimi hribi in kotanjami, tu porastel z bukovino, gori više s smrekovimi gozdovi, tam gol in pust, kot bi bil Bog pozabil nanj pri stvarjenju; le ostre skale so se dvigale kvišku in med njimi je rastle leskovo ali gabrovo grmovje. Nad Krasom so lahno plule drobne megle, nad brdi in dolinicami je bil razprostrt neprozoren plašč solnčnega prahu. Jerin je komaj ločil bele vasice s cerkvami in rdečimi strehami. Majhne so bile in neznatne kot čepice gozdnih škratov.

„Prav prijetno je. Hvala Bogu, ki nam je poslal zgodnjo pomlad,“ si je mislil in pogledal proti Zarnikovini. Solnce se je ravno upiralo v hišno pročelje, da so svetli žarki odsevali od oken in padali čez dvorišče na veliko hruško in se lesketali na njenih vejah. Na klopi pred hišo se je grel ded Andrej in držal v naročju Janezka, ki ga je cukal za brado in mu pulil iz ust pipo. Pod hruško so sedeli mladi